

i bemærkningerne til § 32, nr. 15, foreslås bestemmelsen formuleret ret vidt, således at det vil være tilladt at udføre arbejde på søn- og helligdage for at holde andre virksomheder i regelmæssig gang.

ad 2). I den gældende fabrikklov er dagblade de eneste virksomheder, der har en lovfæstet tilladelse til udførelse af søn- og helligdagsarbejde, idet det i fabrikklovens § 26, sidste stykke, er fastsat, at sætning og trykning af dagblade er forbudt på folkekirkens helligdage fra kl. 9 morgen til kl. 12 nat, hvoraf altså følger, at fremstilling af dagblade er tilladt i den øvrige del af søndagsdøgnet. Forbudet blev ved indenrigsministeriets bekendtgørelse af 2. februar 1918 lempet, idet ministeriet i henhold til fabrikklovens § 26 c tillod, at sætning og trykning samt reproduktionsarbejde for morgen-dagblade indtil videre „under de herskende overordentlige forhold“ kunde finde sted i tiden fra kl. 10 til 12 søndag aften. Denne bekendtgørelse er ikke senere blevet ophævet. Efter at de overordentlige forhold, under hvilke dispensationen i 1918 var givet, ikke længere var til stede, måtte dispensationen betragtes som bortfaldet. Dagbladene ønskede da at opnå tilladelse til at arbejde på folkekirkens helligdage i fornødent omfang, for at deres mandagsudgaver kunne udkomme i samme omfang som hidtil. Da det imidlertid måtte antages, at bestemmelsen i fabrikklovens § 26, sidste stykke, udtømmende angiver, i hvilket omfang dagblade kan arbejde på søn- og helligdage, således at der ikke er hjemmel til at meddele dispensation herudover, stillede socialministeren i rigsdagssamlingen 1931—32 forslag til ændring af fabrikkloven, således at der gaves socialministeren en lovfæstet adgang til at meddele dagbladene de samme dispensationer, som den øvrige industri har adgang til, samtidig med at man opretholdt den lovmæssige adgang til at arbejde indtil kl. 9 fm. på helligdage, som dagbladene hidtil havde haft.

Dette lovforslag blev imidlertid *ikke* vedtaget af rigsdagen; men på den anden side fremgår det af rigsdagsforhandlingerne, (Rigsdagstidende 1931—32, landstingets forhandlinger spalte 81 ff., 1744 ff., og folketingets forhandlinger spalte 5099 ff.), at da dispensationen af 2. februar 1918 i mange år er givet efter den nugældende lovs affattelse, fandt rigsdagen intet at indvende imod, at den opretholdes, når forudsætningerne derfor — d. v. s. overenskomst mellem arbejdsgivere og arbejdere — fortsat er til stede. Det må således anses for tilladt at udføre arbejde for morgendags-

bladene i tiden mellem kl. 22 og kl. 24 søndag aften i samme omfang som efter bekendtgørelsen af 2. februar 1918.

Ved lovforslaget opretholdes den for dagblade gældende undtagelsesbestemmelse, således at omfanget af dispensationen fastsættes af socialministeren efter forhandling med vedkommende organisationer samt direktøren for arbejdstilsynet og arbejdsrådet.

Undtagelsesbestemmelsen er formuleret noget videre end i fabrikklovens § 26, idet den ikke blot omfatter sætning og trykning af dagblade, men al fremstilling og distribuering af disse, da loven vil få et videre område end fabrikkloven og også omfatte andre end de personer, der er beskæftiget ved sætning og trykning.

ad 3). Bestemmelsen er en følge af lukkelovgivningens regler.

ad 4). Der henvises til bemærkningerne til § 32, stk. 2, og til § 32, stk. 2, Pkt. 6 og 7.

ad 5). Da mælkeudsalg, efter § 3 e i den gældende lov om lukketid for butikker, lagre m. v. nr. 204 af 20. maj 1933, har ret til at holde åbent søn- og helligdage, og da det af hensyn til mejeriarbejdets rettidige udførelse må anses for nødvendigt, at arbejdet kan påbegyndes kl. 5 morgen, er der foreslået en undtagelse fra forbudet mod søn- og helligdagsarbejde for mejerier, for så vidt angår tiden fra kl. 5 til kl. 12 pågældende helligdag samt i tiden efter kl. 5 den påfølgende søgnedag.

Til stk. 3. Der henvises til bemærkningerne til § 33, stk. 1 og 2.

Til § 37.

I denne paragraf omhandles den anden gruppe undtagelser fra forbudet mod arbejde på søn- og helligdage, nemlig dem, der meddeles ved dispensation. Der er ikke medtaget nogen bestemmelse om dispensation til at foretage nødvendige renselser af maskiner og arbejdsredskaber og lignende uopsættelige arbejder, idet § 36, stk. 2, nr. 1, jfr. § 32, stk. 2, nr. 15, må anses for at give fornøden hjemmel til at lade foretage sådanne arbejder uden dispensation.

Bestemmelsen gælder ikke for personer under 18 år, jfr. § 46.

Til stk. 1. Bestemmelsen svarer til den i fabrikklovens § 26 indeholdte regel om, at ministeren er bemyndiget til at tilstå undtagelser fra forbudet mod arbejde på søn- og helligdage, dog at det i overensstemmelse med den internationale konvention om ugentlig hviledag i industrielle virksomheder foreslås, at undtagelserne først gives efter forhandling med vedkommende arbejdsgiver- og arbejderorganisationer.